

men paa den Maade at man i Loven sjaer, at hvis Arbejdslønnen er mindre, end der her er sagt, skal det beregnes efter dette Forhold. Det er at erkende, at Arbejdslønnen ikke burde være mindre, og jeg tillader mig at mene, at det er en Spore i Retning af det gode, i Retning af at sjae: Saa meget burde I betale, saafremt I ikke allerede betale det, og det mener jeg, at Lovgivningsmagten kan forsvare at give et Vink i den Retning, og at det er at gaa i den rigtige Retning, i human Retning. Derfor mente jeg, at man burde gaa med til at vedtage dette Forslag.

Angaaende Vindringsforslaget under Nr. 18 skal jeg ogsaa gøre et Par Bemærkninger. Saa ofte der her i Salen har været Tale om fremmed Arbejdskraft og Beskyttelse af den indenlandske Arbejdsraft, har der og vil der vedblivende være forskellige Meninger; men hvad angaar at komme til en Lov, som berører dette Forhold, er det ganske naturligt, at ærede Medlemmer danne sig et Begreb derom og udtale sig derom. Vi foreslaa, at sidste Stykke af § 5 skal udgaa, fordi det bestemmer, at naar Enker og Børn efter den forulykkede have fast Ophold i Udlandet, kan der ikke tilkomme dem nogen Understøttelse ved, at deres Forlørger kommer til Skade ved et Ulykkestilfælde her i Landet. Det forekommer mig, at selv om man kan sige, at det ikke er noget, som vil ske i stort Omfang, og at der ikke er megen Sandsynlighed for, at ret mange Udlandinge ville komme til Skade her eller miste Livet paa den Maade, som der her er Tale om, saa kan det ikke nægtes, at Arbejdsgiverne kunne komme til at se derpaa saaledes, at naar de tage en Udlanding i Arbejde, og hans efterladte ikke saa noget efter denne Lov, saa sjaer han: Saa slipper jeg for denne Udgift, selv om den for hans Vedkommende kun er en ringe Udgift i Forhold til, hvad der skal ydes, saa er det dog, om jeg saa maa sige, en Spore til at tage den fremmede Arbejdsraft i Stedet for den indenlandske, og en saadan Spore forekommer det mig ikke, at man skulde nedlægge i denne Lov, især fra deres Side, som altid tale om, at de ville beskytte den danske Arbejder og sige: Dansk Land for den danske Mand. Vi foreslaa, at det skal udgaa, og at naar en Arbejder kommer til Skade, uden Hensyn til, om han er Udlanding eller Indlanding, om hans Familie har fast Ophold her i Landet eller ikke, saa skulle hans Børn eller hans Familie have Understøttelse. Det er dog en Kendsgerning, at, fordi vi ligge saa nær ved Sverige, komme ret mange Arbejdere her-

over i den Tid, her er Travlhed til Stede; men de tage ikke deres Familie med hertil, men lade den bliveovre i Sverige, og hvis de altsaa rejse herover og komme til Skade, saa er man fri for at understøtte deres Hustru og Børn; men det er man ikke fri for, hvis det er danske Arbejdere. Derfor er det ganske naturligt, at udenlandske Arbejdere blive begunstigede; hvor Arbejdsgiveren har Valget, saa tager han udenlandsk Arbejdsraft; dette gøre Arbejdsgivere ofte baade af den ene og den anden Grund. — Dernæst er der Vindringsforslag under Nr. 24 til § 15, der gaa ud paa, at Understøttelsen ikke skal udbetales efter den Arbejds løn, som aarlig udbetales i Bedriften, men i Forhold til den Løn, som udbetales i den vedkommende Klasse efter den gennemsnitlige Arbejds løn. Ærede Medlemmer ville maatte erindre, at jeg ved første Behandling af Lovforslaget omtalte, at, hvis man bibeholdt den Bestemmelse i Lovforslaget, at den tilstatedkomnes Understøttelse skulde udbetales i Forhold til den Arbejds løn, som Arbejdsgiveren udbetaler i sin Bedrift, kunde man med nogen Ret sige, at det var Præmie for lav Arbejds løn, saa vilde den have Fordel, som betalte den laveste Arbejds løn, medens den, som betalte den højere Arbejds løn, kom til at betale forholdsvis mest. Her er ogsaa, som jeg før sagde, en Spore til at gaa i den forkerte Retning, en Avisning, om jeg saa maa sige, gennem Lovgivningen for Arbejdsgiverne til at slyde sig ind under Loven, naar Lovgivningen gaar i den Retning, at den ligefrem ansporer til at give mindre Arbejds løn. Det forekommer mig derfor, at man skulde gaa med Mindretallet og sige: Vi ville ikke ved denne Lov begunstige dem, som betale den mindste Arbejds løn og heller ikke forfordele dem, som betale den største Arbejds løn, vi ville gaa en Middelvej. De skulle betale efter Gennemsnitsarbejds lønnen i Klassen, og saa vil Forholdet blive det, at den, som betaler en mindre Arbejds løn i sin Bedrift, vil komme til at betale større Præmie til Klassen, medens den, som betaler større Arbejds løn, kommer til at hde et forholdsvis mindre Bidrag; det vil komme til at ligge midt imellem. Det anser jeg for det bedste Princip, vi kunde komme til i denne Lov. Den højtærede Minister har indvendt herimod, at det var mod Lovens Princip, idet man ikke her handlede med en aldeles bestemt Arbejds løn, men med en fingeret Arbejds løn, som man ikke havde liggende for sig. Man skal ikke vedblive at ride paa Principperne, naar man ser, at man ved at gøre en saadan Ubetydelighed, som her er Tale om, kan give